

Sanat: Eino Puumalainen
tehty
Viipurissa 1917-18 Syntynyt 1900 Viipurissa k. 1976

1.

TUTKIMUS MATKALLA TUURHOLMASSA.

Oi suokatte anteeks' mun syntin tää suur se
tapahtui tuurnolman niemellä juur. mutta tannelma
oli pudas kun saareen mä jäin, sen onjelma muuttui
siellä mä näin.

Kun venhoni rantahan työntäsin oi, niin nanu-
rin säveleet ne korvissani soi. Sitä koehen hei rien-
sin ja kiiruhdin hei. Sen tineaän pensastoon koipeni
minä vein.

Siellä poika se istui ja nanuria soitti. Tyt-
tö polveilla keikkui ja huulia koitti. Mä vietäva
sotke mun savelta siin, niin tyttö se tarttui malle
kaulahan kiin.

Poika aamuisin käsistään vierellä heitti.
Tytön koppasi vyötaista ja pensastoon peitin suti,
rampsut suti, kuti, kuti, oi, nanur pojalla rakas tyttö
rakkaampi kai.

Siitä kilpesin minä syvennälle metsän päin
siellä venhossa immen minä soutavan näin. Minä sil-
milläni mittaisin ponkeita sen. kasivarteni ympäri
ylättännä ei.

Ja kun voimansa määraa minä mitata koin, niin
verkko se repesi ja voi onneton. Minä vatsalleni
putosin ja ponnandin pois. Kuka tiesi vaikka kumista
ollut hän ois.

Siinä vierellä oli tinea pinlaja puu. Sen var-
joon minä pakenin silloinkin juur. Siinä onni ja onnet-
tomuus leikkia lei. Siellä poika luki valat jotka
huomenna soi.

Koko yönyt minä valvon ja paikkaa minä näin, jo-
ka paikassa lempeä nähdä minä sain. sun rampsut suti,
kuti, kuti, ai, paikka parhaimman viljelty oli Tuurnol-
massa kai.

L a u l u.

Kautta lempeni hurmaavan toivon. Elon elpy-
vän entisen taan. Heraapi unelmat entiset ajan. Tan-
don lempiä kärsiä taas.

Tandon saakka pönjaan mä juoda. Elon haljan
elpyvän taan. Vaikkakin tuokion tuima turma. Tois
palkaksi haudankin taan.

Vaikka järkeni jaykasti valttak, et sä kylmänä
nylkasit mun. En lempeni kahleita voi heittää. Olen
orjana tennosi sun.

L a u l u.

Niinpa se laulei satatiellä. Koti kotivikossa.
Kuinka se polka voi iloinen olla, kun naneltä on armas
poissa.

Nain mua luulian iloiseksi, kun minä aina
laulan. Vain laulullani minä suuremmat surut sydämes-
tani painan.

Einän ne kasva ruusun kukat kuivalla kankanal-
la. Vain minä olen kasvanut maailman kylillä, kovailla
ja ankaralla.

Sydämesi mulle lupasit. Vain mulle tahdot
antaa. Vain nuori kun olen. Vai ke yksinkin jaan. Su-
rujani jaksan kantaa.

Joka ei mitään usko, ei hän mitään saa.
Joka ei mitään toivo, ei hän mitään näe.
Joka ei ketaan rakasta, on hän kylmä kuin jää.
Ei hän tosin pety, mutt ei eläkään.

SAKSAN KEISARI VILHELMI.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Toi Saksan keisari Vilhelmi. Huraa, nura, nuh, nah,
nei. Olo oikea tappelu sankari, huraa, nura, nuh,
nah, nei.

En tappele puukkoluikulla, nura, nura, nuh, nah, nei.
Vaan tykeillä kuularuiskuilla, huraa, nura, nuh, nah, nei.

Itse poika minä esittäni tappelen, nura, nura, nuh,
nah, nei. Eikä kaukana syrjästä katsele, nura, nura, nuh,
nah, nei.

Ja se Ranska ei ollut sodassa oikea, nura, nura,
nuh, nah, nei. Toi vastaan nekeripoikia, huraa, nura, nuh,
nah, nei.

Ja se sodan loppu oli komea, nura, nura, nuh, nah,
nei. Kaikki Karjalaa maata Suomen omia, huraa, nura, nuh,
nah, nei.

MURHEENI SOITTO.

Kun ärjyvät rannan hyrkyt, niin vienosti kantelo
soi, kun ulkovat syksy-yön, myrskyt, se kevättä mun rin-
taani toi.

Vei maailma riemuni soiton ja rintani raunan se
vei, ja jos vieläkin kantelo kaikaa, niin iloa kaiju
se ei.

Soi vienosti murheeni soitto, soi hellästi kaiho-
ni soi. Mutt' nellimmin helisee hälle, joka murheen mun
rintaani toi.

On muistoja, joita ei aika, eikä vuodet ne viedä
pois. On muistoja joiden taika, on, että ne aina soi.
Sulo muisto on mulia myöskin, mi, haintu ei konsaan
ei. Sano onko se sulla, vai joko ne vuodet vei.

LAPSUUDEN KOTI.

21.

Vielä nytkin muistan viljapellot laajat,
niityt kukkamurmet-lammen siintävän. Muistan koi-
vikot ja kuusimetsät laajat, muistan koskein kuo-
nut virran kiitävän. Siellä lapsuusvuodet onnel-
lisna vietin. Turvis isän aidin kodin armaahan.
Siellä kyynel harvoin poskipäille kieri. Kaikki
huolet heitin aidin helmanan. Mailta lännen vielä
aatokseni liitää vannon synnyinmaani armaan hel-
lan puolehen. Hellät muistot mulle mieleneni lii-
tää vuotten viertyessä menneisyytenen.

Nyt mä vanha oon ja kohta narmaa painen,
muistot ainoat on mulle aarteena. Maailma kyl-
mä niinkuin nalla jainen, riemut sen on multa men-
nenet. Aidin lempi myöskin lapsuuskodin rauha,
niiden arvot nyt jo taysin oivalian. Siellä henki
on kuin kevaan tuuli launa. Nyt hän nukkuu alla
närmen vihannan. Mailta lännen vielä aatokseni
liitää vannon synnyinmaani armaan hellan puole-
hen. Hellät muistot mulle mieleneni kiittää vuotten
viertyessä menneisyytenen.

Siellä ensilemmen suloutta maistoin tyttö nei-
la olin päivän palsteinen. Vaan äänetkin mä sitten
hautaan saatoin kera kaiken suuren lemmen onneni.
Nyt vanha oon ja tartun matkasauvaan kotimaani vie-
lä kerran nandaksein. Ja mättäälle kun kerran vai-
vun hautaan vieras multa peitta viime jaännoksein.
Mailta lännen vielä aatokseni kiittää vannon syn-
nyinmaani armaan hellan puolehen. Hellät muistot
mulle mieleneni liitää vuotten viertyessä menneis-
syytenen.

Poika jos vanhenee, niin poika se on sentään,
vaan jos tyttö vanhenee niin nevosetkin pelkää.

10

10

Rakkaus - sinä tunteista suurin. - miksi sinäkin vain pinnalle katsot ja naet ? Miksi sydämiä kidutat piinaat? Miksi vaan narvoin onnea tuot?

Schizothorax sinensis

SAKILAISEN. POLSKA.

Iltayöstä kyliltä kun kotia palasin, ensilemmittyni silloin kontasin. Hän oli tyttö tiini, kun otin hänet kiinni ja lempilauluni hälle laulelin. Miksi tyttö nuori empii empii, silloin kun lempi rinnassansa leimuaa. Miksi ei hän anna painaa nuuillensa pienen pienen pientä lemman suukkosta.

Koetin mä saada pienen suukkosen, sydämmeni kokonansa hälle lanjoitin. Oi tyttö kulta, otan pusun sulta. Vastustaa koetti hän aina vaan. Minulla on kamari sulle sopiva, kaikilla nyky ajan mukaavuuksilla tule tyttö kamariin pannaan sitte ovi kiini, siellä saamme sen yndessä tuntea. Miksi tulisempi omi lempi silloin, kun se ensi kerran rinnassansa leimuaa. Miksi kaise nurmaa vastustus on turnaa, lemmentiekkien joukossa me kokonaan.

Vieläkö ystävä kallis mä murheella muistan sua. Vaik tuhansin verisin piikein, niin syvästi naivoitit mua.

Samat kukkaset eivät punkea kanta kertaa, sydämmen sävelet neikantavat, eivätkä enää palaja, mutta ilman aallot kantaa ne rajattomiin avaruuksiin ja ne soivat ijaissyteen asti.

Rakkaus on kuin porraspuu, johon moni kompastuu, menee nurin narin, sarkee sydämen taimen.

Oi elämä mitä oletkaan - et kukkia seppeleitäsä olet tynjä varjo vaan ja tainna kyyneleitä.

Hennalan vangin laulu.

Tuolta Hennalan kasarmilta kuuluu soitto niin surullinen. Siellä elinkautis pojat ne soittaa lohdutusta vaan itselleen.

Hennalan kalmistossa hauta veljelläni koruton
Siellä lahtarien taisteloissa oli veikkoni verratoin.

Aiti vanha ja kumarainen purtta onjasi keimuvaa.
Siellä oli poikas soutelevainen, sousti vasten tuulta Hennalaan.

Talvella punkaartiin, kun me joukolla riennettiin
Niin siellä meidän tuomionne kulkee tuonne Hennalan kasarmiin.

Kaksi matkalaista ihmislasta niin kalpeaa. Heissä
surun voima raivaapi koittelemassa voimiaan.

Vankiraukka kun ikkunasta katsoo kesaista kirkasta.
Kyynel poskipaista alas vierii sydan tuskat on murtaneet.

Emme rikoksia me tenneet aatteen puolesta taistellut.
Oli aate pyhä ja kallis jonka puolesta taistellut.

Kansan opistolle kun meidän vietin tuomiota kuulemaan.
Siellä moni poika tuomionsa kuuli joutui nurmen alle nukkumaan.

Monen isän ja äidin ootte syyttömästi surmanneet.
Monen nuorukaisen ja neidon ootte kummun alle kätkenneet.

Nalkaa ja kurjuutta saimme siellä moni poika karsia.
Vaan kerran se lahtareille meidän neimollemme kostetaan.

Surun alle vaipuu vanki raukka, pikkikaltereiden takana.
Kikot muurit ne kalun antaa vangin surulliselle laululle.

8.

Veljes veri se muuttaa maasta teille voittajat valkoiset. On tuleva aika vielä kerran jolloin saatte vielä vastata.

Kuinka kauan ne vankiraukat saavat vankilassa kitua. Vaan ihmisyyten nimessä heille vielä portitkin avataan.

Raunaton on veljen rinta. Sydän nuokaa ja valittaa. Suru sortaa sydämmistä poskiveljet ne kalpenevat.

Vielä haudoissa vankiloissa kerran kuolon hymniä lauletaa. Jos kummalle veljen punaruusut me kannamme.

Oi koittakaa nuoret voimat, näitä ruusuja kastella. Oi koittakaa sääliä niitä, jotka vielä ovat vankiloissa.

Pettymystä katkeraa elämä on täällä. Monta nuoruus unelmaa särkyä myrsky säällä.

Tähdet tuikkii taivahalla kuu on aivan takana. Usein piilee pedollisuus rakkauden takana.

Jos ruusuja on teilläsi niin älä niitä tal-
laa. Kun pienempikin ruusunen voi onnen sulle antaa.

Tyttö, rakas tyttö, kallie, sä ilmoita rakkaus.
Jos sä aijot lempiä, niin kirjoita sä vastaus.

Kun rakkaus tuli, niin sydän sulii. Kun rakkaus eli. Oli aika keli. Kun rakkaus meni -joi sormukseni.

PUNAKAARTILAIKSI VANKIPOJAN LAULU.

Tänden saatteeni kallenunman olen vankina val-
koisten. Tuota surevi äitini armas isä harmaja nap-
sinen.

Sydän suruja värähdellen sisken armanin soitin
soi. Eessa nenkuvan kotiliieden koska saanuvi illan-
koti.

Metsätölliissä kaukaisuessa laulaa kaliehin kai-
nojaan. Luona akkunaa kyynele silmiin katsoo tantin
tuikkiviiin.

Mina suojassa pistimittien laulan lauluja muia
naisia. Muistan lempean kevät hetken riemu-iltoja.
ihania.

Kerran ne tosen kirkas silmä vitran rannalla
kun soudettiin. Siellä kuun meille loistaessa valo
kallisi me vannottiin.

Aina vannonimme sorretulta puoltain hetkenen
viimeiseen. Silloin poski, poskenen painui rinta
rintahan lämpöiseen.

Netto armanin kauas vielä toiveet kauniit
sielussaan. Valas yntaisen muistan aina. Ailios itke
mun armanin.

Ei mun sorrosta painu saannimisyttä mä inai-
leñ. Sille launui nytkin soipi, sille turiksi käydä
mä voin.

Suuren mainenen silloin ne saavat, jotka onneksi
inimisten rauhan työssä ja toiminnassa uuraa voimansa
viimeisen.

Silloin kayme me käsi. Kalssä kohti korkean inai-
teen. Uuden uskon. ja toivon ruskon vlamme rintanen jo-
kaiseen.

VALKEAN VIHAN PÄIVILTÄ.

Paljon ootte kätkeneet tovereita santaan Hennalan kolkkoon kalmistoon. Kaikista näistä mainehen kantaa lahtarikaartinme vaikoinen. Oi jos pääsis marssimaan kohti julmaa sortajaa, ei oisi onnea sen suurempaa.

Kaikki jotka tämän kesän Hennalassa on olleet ne voivat kauneita kertoa. He ovat vääryyttä karsiä saaneet aivan taidellā mitalla. Voi kurja Hennala mielestän oot manala keskellä kauninin Suomenmaan.

Täällä on aika veljes vihan kento. Täällä se syöpyvi sydämmiin, Täällä on muistojen murneiden lento. Täällä joka kivikin kyyneltää. Voi ihmisparkoja heidän kaunu eläissä. Ei anna lontua taivas ei maa.

Taällä se nousevi verikäry maasta, uhrina kapl-taalin verraton. Kaikkiällä innoittava lika ja saasta joka syöpyy sorretun sydämeen. Sydäntä vaiivaa toivottomuus maahan painuu katkeruus. Kanleis on veljeys ja vapaus.

Tänne on kuljetettu miestä ja naista julmimman luokkavihan unrina. Raastettu kodista ja raastettu teiltä vanhojen rainmaisten joukosta. Nälässä on kidutettu satoja on ammuttu keskellä humajavan hongikon.

Kerran vielä jälkehen kamalien öitten nousevi sorretuille päivä uus. Silloin he vapisevat kauneille toille, ne joille on tuleva rangaistus. Vapisevi vartijat, norjuu veljesmurhaajat, kun nousee vapauden puoltajat.

Paljon ootte kätkeneet tovereita santaan Hennalan kolkkoon korpenen. Vaintotte veljesveren kuolleeseen kultaan. Toimes laantarien armeijan. Voi kurja kotimaa koskaan en voi unhoittaa. Veljesveren vuodatusta kauneaa.

M A R S I.

Suuri idän kansa katkoo kahleitansa, kun kärsimysten murnemalja kukkuroillaan on, raakaa sortovaltaa vastaan nostamstaan armeijasta jalon kansan parnaat voimat taisteloon.

Kumouksen tyrkyt kapinoitten hyrskyt ne kauhun tuskaa levittää yli onnetoman maan. Urnojensa kansanvalta työntää esiin kaikkialta, elämästä kuolemasta kamppailiaan.

Kuinka kauan vielä teuratusta siellä koittaa kunnes kansalla on vapaus. Ei nyt taiston tuoksinassa tietä kumpi voittaa maassa. Vallankumousko vaiko taantumus.

Kylvönne nyt tendaan se kerran kasvaa tankaan sadoin kerroin kirkkaampi on onnen päivä uus. Silloin Suomen kansanvalta kiittää sankar -poikiansa. Ilo kyynel palkkana on moinen sankaruus.

Hallitus on vankka ja kätär lauma sankka, se kauhun tuskaa levittää yli onnetoman maan. Urnojensa kansanvalta työntää esiin kaikalata, elämästä kuolemasta kamppailiaan.

Pyrokraatin nuolet, vankilat ja tuonela tutkimatta nirttavat ja mestaavat. Kumouksen sankari sydän veren antavi kallis on tuo vapauden lunastus.

Kiintyy yhä taisto vapauden vaisto. Se köynälistön keskuudessa kasvaa yhä vaan. Eikä hallituskaan piinat kidutukset tuskat. Urnot kaatuu taistelussa nymy nuolillaan.

Älä usko ketaan. Älä toivo mitään. Älä rakasta ketaan. Niin et koskaan pety. Niin on totta mammasi sana.

L a u l u.

Ainainen puute ja kurjuus olot nurjat mit ko-
kea ma sain. Osan onnesta ryösti multa toiset sain
puutetta karsia ain.

Punalippujen luona ma vannoin, kun torvet ne so-
tanani soi. Veren nuorena uhrata tandoi, että veljille
vapauden tois.

Jäi suremaan isä ja äiti, mutta tyttöni surrut-
kaan ei. Hän kohtalon kanssani jakoi, retki ruusut sen
poskilta vei.

Kuulat vinkuu ja schrapnellit räisky. Tykin
jyskeessä kulkee mun tien. En tiedä mun matkani mää-
raa-joko voitto tai vankila lie.

Kaatosi Landessa veljeni nuorin. Vannoin kanssa-
ni vankina on. Slevä sisken ja tyttöni armas, veljes-
haudassa paikkansa sai.

Tuli talvi tuulet ja tuiskut. Sortui tunannet v
vankiloihin. Ja kodelissa kautta Suomen tuskan kyyne-
leet vuotaapi ain.

Viela koittaapi toinenkin aika, jolloin sorto-
kin katoaa pois. Silloin veljeys-haudoililla kukat,
kauneimmatkin ne kukkia voi.

L a u l u.

On syksy kylmä rajumyrskyt pauhaa ja nuolet
peittää tolveitteni maan. Oi sydän parka milloin saat
sä rauhan. Oi, milloin, milloin tuskat levon saa.

On rintani mun kerran vihenkeasti, se nuorena on
mulle sykkinyt. Ei tullut kesa mulle niinkuin mulle
tuli kevään jälkeen syksy kylmä vaan.

Ja silloin kaikki tuskat levon saavat kun mi-
nut nautaan kylmään lasketaan. Ei siellä enää raju-
myrskyt pauhaa, vaan kaikki on tyyntä rauhaa.

PUNAINEN VANKI.

Oi, miksi tulin ryntyneeksi punakaartin? Oi, miksi tulin astuneeksi heidän riveihin, vaan en mä silloin tietänyt, että vankilaan joudutaan. Kun en mä silloin tietänyt, että nälkää nähdä saan.

Nyt tiennee kulkee tutkinnosta tutkintoon, vaan jos siellä meidät tuomitaan, taas uudestaan tutkitaan. Oi, milloin selviää, ei kukaan tietää saa, kun tuhansia suljettu on ynteen vankilaan.

Oi, ensi olo vankilassa kaunista kaikille, kun jokainen kuiskaili, että meidät ammutaan. Aamulla kun aurinko se nousi idästä, niin usein käsky kajanti; nyt vangit herätää.

Nyt naiset punkes kyyneliin kun ulos katsoivat mitenkä heidän sulhonsa kuoloon astuivat oli heidän viimeinen sanansa; muistakaa tää veri vielä kuollessaan huutaapi kostoa.

Monelta sulhot katosi tai veljet rakkaat. Ei moni poika armastaan nyt enää nähdä saa, vaan muistuttaa ne murnaajillensa, vielä elää kosto maailmassa heidät saavuttaa.

On naiset nälkää kertoneet, vielä nenki neissä on, vaan mienia on satoja mennyt nälkä kuoloon. He leipää muuttaa jokainen, kun laantarit nähdä saa. Ei anta valitus vankien he jakaa vaan palojaan.

Nyt viikkoja mennyt kandeksan on edessämme vaan kun taistelut loppuivat Suomesta ja punaiset vangittiin. On toiset meistä määrätty pakkotoihin, vain toiset pelastuu nijaalla kuolollaan.

Juhannus tekee tuloaan. On vangit kalhoissa. He kuiskaa toinen toisilleen, jos oltais vapaita. On kaunein aika Juhannus siks vanki raukall toivoa vapautteen päästäkseen kotiin.

Tuomarit puhuu vangeille lönkutus sanojaan
kerran vielä koittaa päivä sejetta olette vapaita.
Tää viikko viimeinen, on teillä kaikilla, kun tyynenä
vartutte, ttää viikko viimeinen.

On vanki tyttö sekin vaan sen laulun tennyt
on. Ei ollut kaartin sotilas, vaan muuten onneton. Hän
päivät pitkät tietoja tovereiltaan anelee. Jä tään
laulun vanki-tyrmässä toisille sanelee.

LAULU.

Puutetta kurjuutta kuuluu ympäri maan. Köyhä-
listö sen kärsiä saa. Miksi kansamme tääl kulkee kur-
juuteen päin. Kaipaudella ja pimeydellä.

Katso pirtissä tuolla voivat nälkäänkin kuol-
la. Äiti heikkona kalpeana. Siellä lapsiaan lönkutte-
lee, kun he valittelee. Kuolo nälkäänkin tavoittelee.

Isä heikkona myös omi kurjuuten tiessä. Eipä
työtä siellä tunnetakaan. Lapset alastomat aivan
avuttomat nälkää aidilleen valittelee.

Paremp' olla se vois, että kuoltaisiin pois. Isä
kyynelin valittelee. Sydän kärsinyt tää pyrkii jan-
mettymään. Toivon täntä missään ei näy.

Hientäkää auttakaa. Poistakaa kurjuutta. Al-
kää salliko kuintua näin. Apu köyhille tää lempi suu-
ri verraton. Laulu sydänneesi painukohon.

Jos teille niinkuin sattuu täällä maailman
markkinoilla. Että lapsesi itkee akkas parkuu. Niin
ota sauvas ja juokse karkuun.

Voipiko rakkaus naintua kun se on täyttänyt rin-
nan. Voipiko tunteet naintua, aaltona landen pinnan.

L a u l u.

Jämsän pitajasta on tää surulauluni, jonka
minä tyttönen nyt aijon laulella.

Ne kaunon päivät kamalat mun muistuu mieleeni
ja monet teot katalat palajaa mieleeni.

Silloin-oli valta noilla valkokaarteilla. Jot-
ka kansaa piinasivat teoilla julmilla.

Paallikkona oli sippola heillä. Jotka nimee m
mainitseepi kaikki kaunullia.

Hän se monen viattoman kuoloon tuomitsi.
Eessä hänen viime kerran monen syvän sykänti.

Oi kuinka suuri suru tuli monen kotihin. Kun
isät veljet vakivalloin surmaan syöstihin.

Ei nuorukaisia säästetty, ei vaimoja lapsia.
Ei armon sanat kohdanneet harmaa napsia.

Niinkuin julmat verikoirat verta janoovat.
Niin nuo julmat valko-nurtat ankeraan vaanivat.

Sydän yönä saapuivat ne moneen kotihin.
Unreiltaan riistäen levon rauhaisan.

Paljas-jaloin riisuttiin ja alusvaatteillaan
monen pakko lähteä oli viime matkalleen.

Kun talven viime puhalsi ja paukkui pakkanen
Niin raukat jaloin taivalsi varjottain.

Monen kodin huoltaja lapsilta ryöstettiin.
Avuttomat vaimot lapset kurjuuteen syöstihin.

Satoja noita teurastettiin ilman tutkintoa.
Joiden henkeä oikeus ei voinut puolustaa.

Ken tihutoita hirmuvallan tohti mainita.
Hän verilain ja hirmuvallan kohta tuntee sai.

Pyöveleistä kamalampi Prummin Jussi on. Joka joutui käsiin hänen oli onneton.

Ei nuorukaisia säästetty, ei vaimoja lapsia, ei armon sanat auttaneet narmaa hapsia.

Isolukkarinen oli kolmas pyöveli. Hän pojan Temppulankin julmasti surmasi.

Kesken sairasmoteeltaan hän metsään vietiin. Siellä julmin kidutuksin surmaan syöstiin.

Saaren Jallu narjoitteli tointa tappajan. Oli valmis tarpeen tullessa multa auttamaan.

Taloa kun lähestyy niin silmä kyynelmöi. Kun muistaa, monen sydän siellä viime kerran löi.

Paikka missä teurastukset toimeen panttiin, kirkon kello tapuli, oli kaikkein yleisin.

Ensin kirkon porstuanan uhrin vietiin. Siellä yksi kerraltaan teuraaks vietiin.

Vaikeimmiksi kidutukset voiko muuttua. Sillä pedon julmuutta se tapa osoittaa.

Ensin rauta vitjoilla ruoskittiin. Pistimellä monen sydän auki revittiin.

Kidutukset kestivät useita tunteja. Koston huudot rukoukset saesti luoteja.

Laudat joilla surmatuista nautaan kannettiin. Sunnuntaisin veripuolet alas kaannettiin.

Vindoin veritahroja kun kansa huomasi. Luotein sirut kuulan reiät tapulin seinillä.

Tapulin ovi tervattiin ja lattia kalkittiin. Ettei kansa julmureitan toita huomaisi.

Vaja joka sijaitsee Saaren pellolla. Monen uhrin kärsimykset tietäis kertoa.

Pantatuista laudoista oli arkku tentynä. Jonon kuusi kerrallaan ynteen sullottiin.

Tässä sitten nautuumaalle uhrin vietin. Jos-
sa koiran lailla neidat kuoppaan heitettiin.

Kuului myöskin Jämsän koskella olleen tuomi-
tuista. Jossa kuoloon tuomituita toimeen laitettiin.

Se tentaan kärry-liiteri Taillimäellä, jossa moni
kuolemaa sai silmiin katsella.

Kun ikäs parhailaan. Niin riemuitse ja loista
Et sä enää viikon aikaa Nää vuotta viittätoista.

Oi miksi mun lempeni lendille niin nuorena
satoi lunta. Se kukka ei päässyt punkeemaan, se
oli vain haaveillun unta.

Tunnetko ristiaaltokset salmia laskiessa.
Kenpä se tutkii tuntenet nuoren sydämmen.

Lemmestä säinkyyvi nuoruuden katse. Lemmes-
tä nuorena sun nymyää. Lemmestä voi sydän nuorena
särkä. Lemmestä usein elo katkeraks käy.

Jos sinä purteni ohjaisit, minä seurana sul-
le oisin. Minä lauluja sulle laulausin ja auttai-
sin minkä voisin.

Soisin sulle sorjat päivät ja viisi pientä
poikaa. Tyttö olkoon ensimmäinen, joka niiltä poikia
noitaa.

K.T.A.K. M a r s s i.

Kulta kannukset on mulla, kulta katsenes on
sulla. Minä tykkipoika norja. Siinä maalaistytö sorja.
Hei. hei. Tykki. Siinä meillä valtti. Senlemmessä
voittaa ken sodassa.

Kun nää pojat astuu tiellä, tytöt nauraa me-
sikiellä. Älä, tyttö piiloon karkaa, ei nää pojat lem-
mi arkaa. Hei. hei. Tykki. Siinä meillä valtti. Ken
selvän siitä ottaa se voittaja.

Tykkipojan puku yllä, tiedon nalu jokaisella,
astelemme opin tiellä. Esimiesten jondolla. Hei. hei.
Tykki. Siinä meillä valtti. Ken selvän ottaa se voit-
taja.

Oppi-aineet monenlaiset, kenät, putket, jondot,
moiset. Niist on meillä oppimista, välin nevoson suki-
mista. Hei. hei. Tykki. Siinä meillä valtti. Ken sel-
vän ottaa se voittaja.

Kelpo ratsun selkaan nousta. Halki metsäin
kenttäin juostaan. Siellä johtaa uljas ulla Joukon
päästä komennellen. Hei. hei. Tykki. Siinä meillä valtti.
Ken selvän siitä ottaa se voittaja.

Kun me sitten päästään taalta. Supattuvan
sisältä ja päältä. Silloin rinta riemuinen nousee.
Hei. hei. Tykki. Siinä meillä turva, ja taisteluissa
kerran se voittoon vie.

ELÄMÄN LAULU.

Minäkö itken, ei älä usko? Elämän koulua kay-
dessain. Tuskan kyöneleet kuivuis multa. Surut minä
säilytän rinnassa.

Minäkö itken ei älä usko? Hymyllä villitsen
kyyneleet vaan Naurulla ~~voitan~~ minä voitan kaikki
juonet. Ivan minä tuskien peitoksi luon.

Ilosta itken jos milloin itken. Surusta itke
en milloinkaan. Ilo on riemun ja rauhan vilja. Elä-
män onnen se kaunistaa.

MERIPOIKA.

Hyvästi nyt sanon mä ja siistin nokkani, kuule suutelo sua mun, armas tyttöni. Taa laiva minut kiidattää maailmaan avaraan, ei tämä poika luotu ole maista muokkaamaan. Ei, kun ei, ja nillurei, vaan merta kulkemaan. Hip neijaa, tää poika seilaa laival Ranskaan jondattaa, hip, neijaa, on sata heilaa ja lisää saa jos haluaa.

Tää ensilempin pian joutui unhoon tunkioon, kun antautuin minä Ranskattaren nurjaan kärkeen, nält ensilempin totesin mä suuteloilla uin. Vaan loppu yöstä viisi frankii nälle maksaa sain. Hei kun nei siin kylliksi, ei hän kellon vei. Hip neijaa tää poika seilaa laivall Afriikkaan jondattaa, hip, neijaa, siell musta heila tätä poikaa odottaa.

Afrikassa tutustuin minä impeen ihanaan, hän mustaks oli maalattu ei vaatteit ollenkaan. Oli huulet huulet niinkuin tullukot-suus valkonampanat ja silmät kuni kissalla, niin kauniit nurmaavat hei kun nei ja nillurei tää kaikista voiton vei. Hip neijaa tää poika seilaa laival Kiinaan jondattaa, hip, nei, jaa siell sata heilaa tätä poikaa odottaa.

Kiinan immet ihanat ne mua katseli, kun sonnit-
nutta porttia, näin enkä arvelli, luulivat että Jumalan-
sa taikka kerro ties, laulivat että kuusta asti omi
tämä mies. Hei kun nei ja nillurei, tää sinun kaulaan
vei. Hip neijaa tää poikaa seilaa, kaikki kolkat maa-
ilmas koluaa. Hip neijaa on sata heilaa ja lisää saa
jos haluaa.

Malaji immen rakkaus oi kaikista tulisin, hän
konta minut nähtyään jouti lemmen noursiin. Sanoi
sinusta poika pidän syön sun paikalla, nyt pitkast
aikaa herkutellaan ihmislinalla. Hei kun nei näin lai-
naa ei ne voineet syödä ei. Hip neijaa tää poika sei-
laa j.n.e.

Ovelle ensilemmittyni jälleen kolkutin, sun sun
porttas oves avajan, näin aiijaa ruikutin. Mut naimi-
sis kans tattarin mä nänet tapasin, ja partiillesen

lapsia, an eikö kylliks' siin. Hei kun nei ja hillu-
rei. Tää luonnon mienelt vei. Hip neijaa tää poika
seilaa kaikki kolkat maailmassa koluaa. Hip neijaa
on sata heilaa ja lisää saa jos haluaa.

P i k k u - L i i s a .

Pikku Liisa oli kaunis kun yks ruusunen, nantä
yksin minä rakastan. Ain saada painaa, näen muuallie
sa suukkosen, se toivoni oli ain. Mutt mereille mun
täytyy lantea o nii o nei malja, Lontoossa Liverpoolis
Hardebolis nei oli rei.

Kun ankkuri oli nostettu kannelle ja laiva
liikui ulapalle pain. Nousi kainon kyynel Liisa tytön
poskelle, kun näin nän jai. Mutta meripojat me ei
kun murrattiin o nii o nei j.n.e.

Kun saavuttiin Englannin rannalle nousi raju-
ilma rinnassani suur. Kun Liisan sydan sykkäeli toi-
sille, miks niin nyt. No onnan näitä likkoja muualla-
kin o nii o nei j.n.e.

Kun matka oli tenty ja me kotia pain, taas on-
nellisest saavuttiin. Niin Liisa tytön minä rannalla
näin, ei mutt kumminkin minä tyttöä tartuin vyötäi-
siin. O nii o nei niin kuin Lontoossa Liverpoolis
Hartepoolis nei ol rei.

Lemmi sa silloin kun elosi lämmin, lempi kun
nuoruus tuoksu ja tuo. Lemmin kun ei maailman myrs-
kyt onnesi tiellä murneita tuo.

Tuuli mun tunteeni ymmärtää se lontua rintaani
laulaa. Se haavani umpehen kasvattaa ja se valvoo
sieluni rauhaa.

S O L T T U - P O I K A .

Minä asun kasarmilla minä nuori soturi peräni
enka suree minun armas kultani. Älä sure kultaseni
minä jälleen palajan kun palvelusaikani täällä on
loppuun kulunut.

Täällä monen tytön neila istuu ja laulelee ja
kainomielisenä tykkiä putsalle. Tää on se ase jalo
tää rauta verraton ja Suomen solttu poika kaikista
on verraton.

Oi,maan ilmaiset tytöt helleet nuoret neitoset
täällä kasarmissa pojat teitä kovin kaipailee. On
onnellinen se neito joka solttupojan saa kun milloin-
kaan ei saada armastaan unhoittaa.

Milloin me nuoret pojat lomalle lasketaan ja
kotiseutuville armastaan katsomaan,niin tuolla armas
tulee jo mua vastahan ja neito nuori istuu soturin
polvelle.

Ja sydämessä sykkii rakkaus palava ja neito n
nuori istuu soturin polvelle,kun liijan varsi sorja
soturin armanan, sen vertaa ei voi löytyä on kultan
verraton.

Keväällä kukkiessaan on kukka kauniin. Kulta-
ni kauniinimpi on vielä kuitenkin. Ma lauluani lau-
lan ja sua kaipaillen ja kainomielisenä sua armaani
muistelen.

Jos muistaa mua tändot ja mä sen ansaitseen,Niin
säilytä nämä rivit muistossa ijäti.

Monta sulla on muistettavaa ja moni muistaa sinua
Vaan anna olla sydämessäs,pieni osa minulle.

On kukkia paljon sun tarnassas,mä saanko olla sun
joukossa. Oi säilitko vaikka orvokki oon,oi,kuule tää
orvokin aani soi.

Älä unhoita pois. Älä unhoita pois.

L a u l u.

Kuljin pyörteissä maisten kuvien, sydän kainoa
tuskaa paeten, jos mun nauttivan luultiin onnestain
mutta nannyt ei kenkään tuskian.

Kotilliedessä valo auringon, hain kainoa tuskaa
paeten ja mun nauttivan luultiin onnestain mutta
nannyt ei kenkään tuskiäni.

Mua ympäröi varjot erämaan, vaan ei tuskaani
nähnyt ainoakaan, lailla Elian maahan lankesin
kunen jak sanut elää kauemmin.

Mietin miksi mä salaan hätäni, enkä ymmärtää
joku vaivani, moni kuulikin hätä huutoni, mutta nan-
nyt ei kenkään tuskian.

Virta rakkauden armaan kirkasna kävi istuimen
luota vuolaan maan, kun se syöntäni alkoi kostuttaa
kävi kukkinin kuivan korven maan.

Luomus vanhus siellä varmaan kuoloon käy vaikka
esille uusi kiiruntaa. Siellä naintuu jo nuurteet.
talvissän sulosateinin eikös kevään tään.

Nyt mä loysin elon läntenen siks en kulje enää
mä etsien, siinä onneni levon täysin saan. Siellä on ka-
ikille sijaa vielä vaan.

Mä katselen illan taivasta ja muistelen tykki-
poikaa, Mä tanttoisin -----sun temmata pois tur-
nasta maailmasta.

Sulle tanttoisin kevästä laulaa ja kertoa taivahas-
ta: Yön tähdistä paisteesta päivän ja kaaresta korke-
asta.

Mä toivon että sä käipaisit mun kanssani korkealle
Ja että sä unrata tanttoisit, ain, aina vaan toihalle.
Elos nuores kukkasit kauninit et turnalle maailmalle

L A U A N T A I - I L T A .

Ja se oli yksi lauantai-ilta, kun mä sinua odotin. Ja mä odotin niin kauan sun vei, sun vei, sun rali rali lei, että kello kymmenen.

Ja kun iltakin oli niin myöhä, eikä sinua kuulunut. Niin maistui mieleneni, sun vei, sun vei, sun rali rali lei, että toista sinä rakastat.

Ja sen silkkiliinan jonka mulle annoit, sen puna-raitaisen. Sen saat sinä ottaa pois, sun vei, sun vei, sun rali rali lei, ja antaa paremmilla.

V A L K O L I L J A .

Niin kauniina kukkanen kukki nymy leikkihe nuu-
lilla sen. Se oli niin nuori niin pudas, se oli niin
riemuinen.

Mutt' syystuuli synkkä ja tumma ja se kukkasta
säälinyt ei. Sen poskilta kuindutti ruusut, nymyt hert-
taiset nuulilta pois.

Ja kukka se kuihtui ja kuoli pois, kuoli se kuk-
kiessaan. Ja silloin kun minä olin nuori, ja oli onnea
olo vaan.

P U O L I V U O T I N E N R A K K A U S .

Minä ruusun löysin sallimus sen jontti. Tuon kukan
kaunihiin ja lumoovan. Sen povi painui silmät sainkyi
tulta. Minä oudon liekin tunsin rinnassain.

Ei kesä mennyt ehkä syksyn sato siksi. Mun ruu-
suni on toinen taittanut. Minä toivon talven lunta peit-
teneksi. Ken ties ne turhat toiveet pettää voi.

On kesä mennyt ehkä senkin verran. Sai nanda ar-
mas minun poistuvan. Oi tule kesä vielä kerran. Oi etkös
tule enää milloinkaan.

Hän lempi mua lempi tulisesti. Toi neito muori kylmän Pohjolan. vaan lempensä ei kauan kestänytkaan vaan pulivuotta ei sen kauempaa.

Me teimme sen yksimielisesti. Ei toinen toistaan kaivannut. Vaan kokemusta saimme kumpanenkin. Ei ihan-teenne kaus haintunut haintunut.

S O L T U N L A U L U.

Solttuna kuljen mä maailman rantaan muvikseni laulelen hannah hei. Viipurin asemalta astuin mä vaun-noon joka meitä poikia rajalle vei.

Kun rajamaille saavuttiin, niin tytöt siellä muut-tui. Suomestako oot ? siellä kysyttiin. Mitä meillä oli sitä heiltä puuttui ja Suomen kieli ryssä kanssa sotket tiin.

Terijoen kylässä me koko talvi oltiin ja siellä me neitosta halattiin. Sirmakat ne sirisi ja neitoset ne vikisi, kun ripaskua heidän kanssa tanssittiin.

Soltunkin rinnassa rakkaus piilee, kun neitosten seurassa olla saa. Sydämmestä läntee niin hellästi viihe, kun mieluista tanssittaa.

Vaikka niin halpa on solttupojan rinta, niin rak-²us sielläkin riksuttaa. Toisinaan onnea suo kalleninta ja toisinaan murehetta mustinta.

Eraalla soltulla erikoinen onni, vakituisen neilan han kinkoinin sai. Halla onpi tiegossa kippura-sarvi ja Terijoen murkalla torpan maa.

Synkäksi muuttui se solttupojan katse, kun toinen nanen heilaansa hentustaa. Kontalon kovuutta nan ker-toillepi ja syntymä päivänsä kiroilee.

Tällaisen kuvauksen retkestäni annan, rajamaitten oloja muistellen. Taas landen eelleen kivaria kantain ja muvikseni laulelen hui hui hei.

KOSKENLASKIJAN MORSIAN.

Äi armas Annani vaalene, jos pyörtäjän koski pauhaa. Sen voimaa en tosin vallitse. Ei löydä se koskaan rauhaa. Mut kellä sen kalliot tiedos on Niin sille se on nöyrä ja pelvoton.

Näin virkkoi Vilhelmi Armaalleen
Ja itsekin purteen astuu, ja päästi purtensa valloilleen. Sen kuonuiissa laidat kastui. Ja Pyörtäjän luontoa katsomaan. Vei Vilhelmi tätä morsiantaan.

Voi kuinka kirkas on illan kuu. Ja välkkyvä virran kalvo. Ei liiku linnut ei oksa ei puu, Ei muut kuni tändet valveo. Oi kuinka nyt kuolema kaunistais. Kun kultansa kanssa nyt kuolla saisi.

Näin Anna äänteli hiljalleen. Sen silmissä. Kyyneli entää. Vaan koski kiintyvi eellenen. Sen voimassa venne lentää. Vaan Vilho se on oppinut laskemaan. Toi kulta sen on hänen riemujaan.

Vaan kosken kuumassa kuonussa. Jossa sen juoksu suurin on. Päällä vaantoisen vaippansa. Yks Antolan neito nuorin on. Hän Vellamon karjoja paimentaa. Ja kosken kuohuja katselee.

Sydän on Vellamon neidolla. Sen vaantoisen vaipan alla. Ja lemmen liekki se alloissa. Voi syttyä niinkuin maalla. Ja Vilhoa neitonen Vellamon katsellut kauan ja liioin on.

Tuostapa neitosen rintahan. On syttynyt outo mieli. Povensa kuulevi nuokaavan. Vaan kertoa ei voi kieli. Ja siinä hän koskeen istuen, siin aina Vilhoa aatellen hän.

Ja Vilhon venho nyt kiiruntaa. Kuin Pohjolan vankin myrsky. Se kous on aaltojen harjalla. Kons yltäkin käypi myrsky. Vaan itse perässä pelvotoin, Vaan Annasen poski on ruusuton.

Illalla Vellamon neitonen, sen vastahan uida

toyttää. Sen Vilno on tuo, mut toinen ken jok' imnel-
tä silmään näyttää. Voi mua Vellamon neitonen. Häli
ompi jo kultana ihminen.

Ja päättää Vellamon neitonen. Nyt toiveensa tus-
kat kostaa, Ja kosken pohjasta paatosen. Hän äkkiä
pintaan nostaa. Jononka venhe Vilhelmin murskaantuu
Ja hän kultansa kanssa kuolon saa.

Ja suussa Pyörtäjän vieläkin. On Vellamon nei-
don paasi. Jolla hän veneen Vilhelmin, Sekä hänen
omiansa kaasi. Mutt' neitosen itsensä kerrotaan.
Meressä murehtivan rakkauttaan.

T ä n t e n i .

On kaunis kuutamoinen ilta yö, untansa uinu maa
Yks' tähtönen taivaalla mun sieluuni katsantaa.

Se yksin on ystävä mulla, se mun nuoleni vei.
Sun luoksesi tautoisin tulla, vaan pitkä, pitkä on tie.

Ma illoin istun ja laulan sun kirkkaasta lois-
tostas. Mä onnen hetkeä vietän kun katson sun
hontettas.

Oi tähtönen taivaalla sua kaipaen ja kainoiten
Mun mustan hyinen halla syys myrskystä huokailen.

Tule luokseni tähtönen kaunis, sun nimitän on-
neksen, Et toisaalla silloin tuijkinut, sun kutsuin
ararmaakseni.

V A L K O L I L J A . oooooooooooooooooooooooooooo

Niin kauniina kukkanen kukki nymyleikki nuulil-
la sen, se oli niin nuori, niin puidas, se oli niin
riemuinen.

Mutt' syystuuli synkkä ja tumma ja se kukasta
saalinyt ei. Sen poskilta kuldutti ruusut, nymyt hert-
taiset nuuilta pois.

Ja kukka se kuintui ja kuoli, pois kuoli se kuk-
kiessaan ja silloin kun minä olin nuori ja elo onnea
vain.

Oi kevänän valkeihin lilja, nymynuulisin herttai-
sin nuku niinkuin nukkuvi lapsi, se parmailla äityjen.

Sä oot kun sokeripulla, niin kaunis herttainen
Ves' tahtoo suuhun tulla kun sua katselen.

H Y L J Ä T T Y.

Olinko liian halpa ollaksen armaasi. Nyt saan mi-
nä kyyneleitä vuodattaa tantesi.

Rakastin puntahasti sua lempi toiveeni. Rakastin
sua, yksin rakastin kyyneliin.

Sinä onnellinen enkä oot toisen rinnalla. Ja mi-
nä surevana ain muistan sinua.

Oi muista edes joskus sydäntä särkevää. Jonka ker-
ran itse olet nyljännyt.

L a u l u.

&-&-&-&-&-&-&

Oli keväinen unelmain aika, ain sinusta haaveilin.
Meni kevät tuli syksy synkkä. Pois häintuivat unelmain.

Vaikka järkeni jäykästi vaittaa, että kyyneliin nyl-
jäsit mun, niin en unhoittaa voi sua koskaan vaan sinun
tantesi orjana oon.

Sinä ilkkuvin mielin mulle. Minä tutenin puntoisin
sinä suruja mulle vaan annoit. Minä onneton kokoelin.

Yhden ainoan kerranko sainkaan sinun silmiisi

Katsantaa. Yhden ainoan kerranko sainkaan paani painaa sinun rinnoillesi.

Minä toistako lempiä voisin ja sinut nyljäisin. Muistan unlemat entis-ajan. Tandon lemien kärsia vaan.

Ponjahan tandon minä juoda surumaljani taan. Vaikka tuokio turman toisi saisin naudan vain paikkaseni.

Ei nyljätty onnea löydä, ei yhtäkään ystävää, on suruja murheita aina, kontti kuolohon kulkee muntie.

M A R S S I.

(-)(-)(-)(-)(-)(-)(-)(-)

Kaksikymmentä kun vuotta täytin vain niin so-tavakeen kaskyn tulla sain. Kun en ollut mikään ank-ka olin poika terve vankka, tykkiväkeen minut määrät-tiin.

Lähtöpäivä mulle määrättiin. Viipuriin minut karrättiin. Aiti uskoi herran huomaan. Isa sanoi: "Älä juomaan nyt vaan poika siellä rupea".

Saavuini tuosta sitten kasarmiin, riviin meidät kaikki laitettiin. Siellä oli herraa suurta monta san-karia pelotonta, monet puurokuppiluutnantit.

Pattereihin meidät määrättiin. Kymmenenteen minä jouduinkin. Aseinamme tykit suuret ruokahamme soppajuuret. Hyvä meidän siellä olla on.

Melt' kutsuttiin siellä alokkaiks'. Puettiin tykkisotilaiks'. Venemäinen melt' on lakki nousut lie-not siikkitakki. Suvarovin sotasaappaat.

Ensin jalkaväkikouluutus, sitten tuli tuo suora-suuntaus. Vielä opetuksen määrä suuntaus väärä. Monet tuntee kurssit korentet.

Ens' kerran kun tykki laukes jo niin mulle sat-tui pieni vanhanko. Selkä oli liian suora, poikki meni laukausnuora. Maahan minä poika keillandin.

29

On luutnantilla sydän jäästä kai ja vänrikki se
näykkii niinkuin hai. On vaimonstar villikissa.
Piru itse kersantissa, renumestar pirun enkeli.

Alikersantit ne on niin helliä ei vuoteilla
ne anna olla kelliä. He huutaa niin kuin panolai-
set korpraalit on samantaiset yntä nellät nienot
toverit.

Mitäs tuosta poika huoliikaan. Kaikki uhraan
puolest tämän maan. Juon mä vettä nautin vellin
loma hetket pienet kellin. Nänden unta omast armaas-
tain.

ITALIAN POJAN LAULU.

Kun ilta tähdet loistaa, Italian rannoilla ja
ilta kuu kumoittaa himmeällä valollaan. Minä yksin
vaan haaveilen enkä muistanut tähtiä en muistanut
päivän paistavan enkä kuun kumoittavan.

Oli mullakin ennen kulta jota nellästi rakas-
tin. Oli mullakin ennen lempi josta aina minä haavei-
lin. Vaan nyt se on mennyt pois tuo ihana pojolan
neito, minä yksin vaan istun ja laulelen kotirannoil-
la itkien.

Oi sinä pojolan neito, miksi et mua lempinyt-
kään, mua tummaa etelän poikaa tänne riensit vaan
pettämään. Oi miksi sinä petit mun sini silmilläsi
lumoten. Sinä eloni onneni ryöstit siksi etsin vaan
kuolemaa.

Hän hiljaa hiljaa kulkee alas laveaan rantamaan.
Jalkansa halla kastuu hän rukooilee Jumalaa. Oi isäni
taivainen Luoja kaikkien ihmisten mua suojele auta
ja suojaa auta anteeksi antaen.

Italian pojan nauttaa sini aallotet kaunistaa,
Lempeään uskollista sylissään tuudittaa. Hältä pet-
täjä onnen vei joka lemmestä tiennyt ei, hältä vlek-
kaus elämän mursi siksi sortui hän kuolemaan.

S O T U R I N L A U L U .

~~~~~

Soittuna on hyvä olla juu, totta juu, joka likka meihin rakastuu, juu, totta juu, kun puku meillä on yllä jos on veto voimaa kyllä. Kyllä joka mies on nuori reipas totta juu, totta juu.

Jos tyttö sulhon meinaat ottaa juu, niin ota tästä soittupoika juu, totta juu. Täs on miesi jalo rynti, selkä käyrä niinkuin vynti, kyllä lempeä osaa juu, totta juu.

Eraan muijan luokse menin juu, kahden kamarissa oltiin juu, totta juu. Äijä kun päänsä ovaest lykkää, minä ikkunasta nyppään, muija peräst taittaa katens juu, totta juu.

Rouvat piliöillensä kiihvastuu, ne luokse sitten nyppää totta juu, etunenäs soittokunta sotilaita satakunta lönätyksen saavat totta juu, totta juu.

&   A s u n t o p u l a   H e l s i n g i s s a .

~~~~~

On Helsingis yks' nullo puoli, kun kortteerist' on kova puoli. Ei kulkuri mies siel paikkaa, mis voisi hän leväntää. On viime yö vielä muistossan. Jonk vietin ka vopuistossa. Kivi pääni alla mä uinandin maaliin Jaakopin.

Senhän voi kaikki arvata, että uni ei ollut rauhaissa, kun tämän tästä poliisi neratellen narnaili, Siks patjat jatin maistraattiin ja itsekseni minä tuumailin. On kelju kylä taa Helsinki sen huomaa kulkuri.

Kas vastaan tulla sipsuttaa. Yks' sievän lainen mampseli. Hän siimää iskee hymäntää. On karkausvuosi tää. Minä nousujani kohaustin, kun tpasin Espissankarin Ja suuni kaansin nymylyyn pain kun nälkä kysyin nain.

Oliskos neidillä kortteerii, ei, vai vaikka pääsis Tampuuriin. Sillä kulkuripojall' on pylyy aukk ei tiedä missä nukkua vois. Hält ilo silmissä kuvastui hän vaaleni ja punastui. Sanoi; voishan meillekin poiketa ei rouva ois kotona.

Ja kykki se oli niin lämpöinen ja sänky se oli niin pehmeinen. Minä riisuin kenkäni sukkani myös, Ei maata kylmäs yö. Ja Likka se laitteli valkeaa, sanoi juopikos kulkuri kanvia - Minä riemusta endin kirjasta oi. Kun tampurin ovi kello soi.

Nyt helvetti auk jos rouva se on, Nyt täytyy paikalla piilonon, ja tuonne hellalle sermin taa tyttö mun kiikutti, Ei auttanut vastaan kraappia, vaikk endotin ruoka kaappia, Sillä hellalla parhaiden piilos on, niin tuumi tuo onneton.

Mutt hellan alla oli valkeaa. Se alkoi mun kolpi lämmittää. Minä nostin kolpea toistakin otin avuksi kätenikin. Mutt hella se kävi aina kuumemmaks ja kinttuni kävi yhä vilkkaammaks, minä tanssin tankoa foxrottii vaikk ilman musiikkii.

Mut sisuni petti mä hyppäsin pois, että ringit ne hellalla helisten soi, ja kaikki siellä vaan ympäri astuin laski ämpäriin, juri nousuja jalkaani vetelin kun kuulin kauhean metelin ja rouvan kanssa tuli kalikkamies joka yösijan mulle löys.

Mut sisu mull' on kuin kulku-kollilla. Olen ollut jos jollakin nollilla, mutt tanssi paikassa tällaisessa en oo ollut todisest mun sisuni petti mä hyppäsin pois että ringit ne hellalla helisten soi, ja kun kaikki oli käynynä ympäri putosin laski ämpäriin.

Ja jokainen voi sen arvata. Mitä merkitsi tällainen hulina, Rouva se oli kuin salama alnealla kadulla Juuri nousuja jalkaan vetelin kun kuulin tuon kauhean metelin ja rouvan kanssa tuli kalikka mies joka yösijan mulle ties.

Onnen maa kangastaa, lemme tie sinne vie. Sytytä päivänpaiste yön, kätesi armas tuonon lyö.

Minä rakastan nyrskivistä merta ja vaantoa laineitten. Minä rakastan kuumaa verta ja sainkya silmien.

L a u l u.

Miksikö tyttö syönnesti kamarissa akkunant
aina on auki, vai eikö siellä vielä ole vierailut
tuo lemmen kuunetauti.

Kun minä kävin sinun syönnesti kamarissa, pale-
lin ma totisesti, kun ovista ja ikkunoista puhalteli
tuuli ja veto kävi niruisesti.

Kun minä kävin sin syönnest kamarissa, luulinpa
kayneeni yksin, mutta voi. Siellä monen pojan nimi
oli kirjoitettu seinille vieretysten.

Y o l l i n e n j u n l a.

oooooooooooooooooooo

Viina vieras oon sen nuorain, juhlanhetken yöl-
lisen, minä joudyn maljaan juomaan kanssa viinaveikko-
jen. kas kun tuolla hiljaa kuului, riemusoitto rauku-
en, soitto soi ja laulut raukku korvissa yön menneiden

Naukun oot sä nankaas niellyt, luulen, että kak-
sikin sait, vaikka Matti meille maaras monenlaiset
kieltoilait. kurkkuus oot sä kostutellut, luulen että
norjuttikin, onnellisna kotiin kellun, an kun sua kadentlin.

Espiksella hiljaa heilun, ylläni on synkka yö,
mutta tunnen viinan riennun yhtäytellen sydän työ.
Tuomen tuulen tulman tuliseen, vinkuu viina otsallain
kaikkialla kullen naiseen, kun ma käljen kadulla.

Naukun oot sä nankaas niellyt luulen että
kaks kin sait, vaikka Matti meille maaras monenlaiset
kieltoilait. kurkkuus oot sä kostutellut, luule, että
norjuttikin, onnellisna kotiin kellun, an, kun sua kadentlin.

Peljon unhoitin ma varmaan, mutta sen ma tiesin
vaan, kesken arkityöni harmaan, junlan tään ma muistan
ain. päivä kirkas koki kolttaa, aamu armas valkenee
nurmikoilla sirkat soittaa, pikkulinnut laulelee.

Naukun oot sä nankaas niellyt j. n. e.

Itsellän mä levon suon,nyt länden tästä nukku-
maan,mutta muistelllessa juon,mä riemumaljan uudelleen
Etsin ystävyyttä ja rauhaa,mutta silloin kuulin mä,
kuinka meille kaukaa paunaa,niinkuin parnain pasuuna.
Naukun oot sä nankaas-niellyt j.n.e.

HERRA- P E T T E R I.

Herra Petteri kamarissa peilaili ja tukkaansa
tenmailli ja kyseli elatus äidiltään minkä kuoleman
ansaitseen.

Et kuole sä tautivuoteella,eikä sodassa sua
ammuta,vaan varo itse meren aalloilta,ettei aallot
sua nukuttais.

Herra Petteri meni neti kamariin puki parhaat
vaatteet yllensä ja lähti sitte ajurilla ajelemaan
tuonne valkealle saarelle päin.

Ja hän teetti laivan kynsten jolla lähti sitten
seilaamaan. Ja se laiva oli saksan korkkipuusta ja
mastot oli kalanluusta.

Ja se kajuutta oli puntaasta kullasta,jossa
yonsä hän levätä sai, Seilattuaan merellä,kun vuosia
kului kaksi niin joutuivat ne avaralle merelle,jossa
olis voineet nukkua.

Herra Petter löi arpaa kekenään,kuka suurempi
syntinen on, se tulkoo mereen heitetyks ja aalloilla
peitetyks.

Arpa lankesi Herra Petterlin tuohon nuorempaan
kuninkaaseen. Ja hän tunnusti ensin syntinsä ennenkuin
mereen heitettiin.

Kolme kirkkoa olen minä polttanut joista papit
olen minä surmannut Yhden nuoren neidon siveyten olen
jalköhini tallannut.

Ja jos joku teistä kotimaahan palajaa niin sa-
kaa mun äidilleni että lepaan meren pohjassa ijaissessa
muistossa.

TYKKIPOJAN L A U L U.

Tykkipojast' iloisest ma laulun tein, tää kunnia-
ta hei, hei, hei, Se Perkjärven neitoja rakastaa ja Viip-
purin mampselit tarkastaa.

Ei tykkipoika surun päiviä vieta ei, vaikka harrjo-
ituksissa aina olla pitäapi. Kutt' väkiin nän muistaa ko-
tipuolen neitoja, kuin kotimaa nitta nalle muistuttaa.

Kun tykkipoika kotiin pääse läntemään, niin
Viipurin likat jaavat itkemaan. Vaan kaun tää kestä
ei, ei, kun rekryytti saapuu hei hei hei.

Tykkipoika surun päiviä vieta ei, kun kotipuo-
leen läntee nän hei hei hei. Silloin siellä kinnat
otetaan ja vannat neilat uudelleen muistetaan.

Hyvästr nyt Perkjärven neitoset ja hyvästi
Viipurin mampselit ja hyvästi myös entiset toverit
nyt kotipuoleen landetaan neinei hei.

Aurinkona paistaa naama kersantin ja messingil-
lään suu on itse vääpelein. Korpraali huutaa hei hei n
hei, kun juna meitä kotipuoleen vei vei vei.

Sotamiehen kailho.

Sotamiehens' olen syntynyt, koditonna kuljeske-
len nyt. Solittupoika mitä nuolinkaan, kun vaan vapa-
hana olla saan.

Trottisoppaa mulle syötetään piikkunaro päälle
ajetaan. Nälkä usein narmin nändä saa. Tyydytystä
en saa milloinkaan.

Lomalla jos viivyn pitempään, silloin pannaan
putkaan pimiään. Siellä maistan illan juoksujani
sekä omaa kulta-armastain.

Miksei juopottelet multa kysytään sitä en oi-
kein tida itsekaan. Tynjat pullot siinen vastatkoot
konnelo siinen selvan antakoon.

SOTILAS KARKURI.

Minä sotilaaks Suomen olen luotu, minä kurjuutta kärsiä saan. Minun iloni ei kasarmilla viindy, kun vapaus riistettiin pois.

Olin kasarmissa kolmisen viikkoo. Sitten paatin minä karata pois. En vastustaa voinut sitä kiinkoo, joka näin minut vallannut on.

Minä sotilas ryysyt nyt neitin, kasarmin nurkkaan vaan. Siviilivaatteet ylleni neitin, luulin vapaana olla jo saan.

Minä astuin raitiotievaunuun, joka vie minut asemalle päin. Minä vilkasin junan aikatauluun, heti kiireesti piletin sain.

Pian junakin liikkeelle läksi, joka vie minut asemalle päin. Minun rinnassani ilo nyt vierä, minä vapauden silmissäni näin.

Vaan kauan ei iloni kestänyt kun poliisi niskaani käy. Mitä täytyy nyt minun tehdä, kun poliisi arjyy mulle näin.

Sinä sotilas karkuri olet, sinä lurjus olet isien maan sinut kauttamme vankilaan, kyllä lurjuksille näytetään vaan.

Minä kaverin kanssa yksin käsirautoihin kytkettiin. Nyt tunsin vasta, kruunun käsiin olen joutunut minä helvettiin.

Tämän laulun tein minä aattona Joulun, vuonna tunat yhdeksänsataakahdeksantois. Kun olin opissa koulun joka ihmisyyden turmella voi.

On ruusuja elämän tiellä, niiden varjossa on on-
dakkeita myös. Älä, poimi sinä jokaista kukkaa, sillä onnea saada et voisi.

ORPOPOJAN VALSSI.

Ondakkeist' astua on orpopojan tie, tie pitkä
ja mittamaton. Ei koskaan se kotilieden lämpöön vie-
miss' äitini kehrannyt on. Vain aina maailmalla oudon
orren alle laina lattialle kailistat ma paani. La
taivasalla tanssin kontaloni valssin onnestani unta-
naan. La oon orpona mutt en oo orjana, miksi itke-
maan, kun mä kerran onnestani unta naan. Se on arre
mun siit on puolet sun, tule tyttö jaa se kanssani
mun.

En kuulla sen koti maan kaiskemia en äitini
hyvää nää. Ja taattoni tarinoita talvisia, valssie mun
orponi jaa. Oon armon osan saanut en äidin tyty laan-
nut taatto nancille nannut turve tyynyllään. La tai-
vasalla tanssin kontaloni valssin onnestani unta
naan. La oon orpona mutt en j.n.e.

Aurinko armas mun äitini on taattoni taiva-
nan kuu. Ja vieraan viittoma tie lonauton steeni
avautuu mutt murematta kannan kontaloni vaimon
marneen menna aunan ja kutsun elämään. La taivasalla
tanssin orpopojan valssin. Onnestani unta naan. La oon
orpona mutt en j.n.e.

Untani onni on rikkauteni tule tyttöni kaitse
jakkai sen. Vielä ihmäiksi laovaleen rakkauteni, joo
seuraut elon retkellen. Oi, tule kuyne rannan, rannan
elon tielle ihmismän. Suile kauniimman oon siit
suon. Tule kanssani jartanssi orpopojan valssi, onnesta-
ni maljan juon. La oon orpona mutt en oo orjana miksi
itkemaan, kun mä kerran onnestani unta naan. Se on ar-
re mun siit on puolet sun. Tule tyttö jaa se kans-
sani mun.

Kun minä kailan joutua otan niin pitkä sen
olla reilun, ettei myötä ja vastamäkeä siinä tanne
heili.